

štirideset let in neoženjen. Ker sem hvalil starejšo glavarjevo hčer, ki mi je res mnogo koristila in me obvarovala marsikake nesreče, vzel jo je za ženo. Jaz sem mu pomagal doma in pri kupčiji in čez nekaj let sem sam začel hoditi z drobnarijo po semnjih. Res ni mnogo zaslužka, ali tekom let sem si prislužil vendar nekaj za starost. Hodil sem od kraja do kraja, povsod tujec in neznanec in iskal svojega rojstnega kraja. A bilo je vse zaman: postaral sem se skoraj, a do danes je bilo moje vedno potovanje brezuspešno.

Ko sem pa prišel danes v ta kraj, bilo mi je vse nekako domače, kakor da bi že kdaj videl te kraje. Upanje me je še posebno navdalo, ko sem zvedel za ime vaše hiše.

Popoldne sem se napotil proti vaši hiši in na poti dobil vašega očeta, svojega brata Jožefa. Kmalu me je spoznal po veliki lisi, katero imam od rojstva sem na svojem vratu. Po kratkem pomenku sva se spoznala: dolgo ločena brata. Vzprejmite me za brata, za strica...!

Veselje je zavladalo v Balohovi hiši po stričevem prihodu. Ostal je doma in odprl malo prodajalnico. Posebno sta ga ljubila Vinko in Cenica; zato sta pa dobila od njega tudi prav mnogo igrač. Žalostno je bilo dopoldne semanjega dne za Vinka in Cenico, a srečen in vesel popoldan, a še bolj veseli prihodnji dnevi.

2 Kamen naj priča.

Y mestu Bagdadu je živel jako bistroumen sodnik, ki je po svoji poštenosti slovel daleč na okrog. Nekega dne pride k njemu ubožan kupec in ga prosi, naj rabsodi, da mu plača neki krojač, ki mu dolguje sto goldinarjev.

Sodnik pokliče zatoženca in ga vpraša, zakaj ne povrne dolga kupcu. Krojač pa taji, da ni niti vinarja dolžan kupcu, da ga celo ne pozna ne. Sedaj vpraša sodnik tožnika, ima li dolžno pismo ali zanesljive priče. Tožnik zanikava oboje. Nato mu reče sodnik, da mora zahtevati, naj krojač priseže. Sedaj začne tožnik jokati in prositi: „O gospod sodnik! le tega nikar ne storite, zakaj ta človek je dovolj brezvesten, da bi prisegel po krivem.“

Sodnika omeči ta mila prošnja; zato ima usmiljenje, nekoliko pomisli in reče: „Na katerem kraju si mu dal denar?“ — „Na nekem kamenu v svojem vrtu“, odgovori tožnik. Obtoženec pa tudi to vse utaji in pravi, da se tožnik laže.

Sedaj pa se obrne sodnik k tožniku in mu reče: „Nič ne bodi žalosten; teči k tistemu kamenu, opravi tam kratko molitvico pa reci mu: „Kamen, sodnik ti zapové, da pojdi pričat zame!“ Zatoženi krojač se zlobno smeje tem besedam, saj je vedel, da kamen ne more niti priti niti govoriti. Sodnik pa se dela, kakor bi kar nič ne opazil tega. Tožnik hiti vesel h kamenu in stori, kakor mu je velel sodnik. Krojač mora pa čakati, dokler se ne povrne. Sodnik se navidezno nič ne zmeni zanj ter nadaljuje druga svoja opravila. Ko je zatoženec ves zamišljen, ga pa kar nenadno vpraša sodnik: „Ali vašega nasprotnika še ni nazaj?“ Krojač odgovori čisto preprosto: „Gospod sodnik! treba bo še dolgo čakati; zakaj tisti kamen je dobre pol ure odtod.“

„Tako“, odgovori sodnik, „torej vendar le veš, kje da je kamen! Ti si pač nesramen lažnik!“ Seveda ni čakal, da bi prišel kamen pričat, marveč je krojača takoj obsodil, da mora plačati ves dolg in zarad goljufije še nekaj časa sedeti v ječi.

To modro dejanje se je povsod razvedelo, in do sodnika so imeli še večje zaupanje.

